

בש"פ 4762/14 - המבקשת: מדינת ישראל נגד המשיב: פלוני

בבית המשפט העליון
בש"פ 4762/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 - תפ"ח 45268-07-13 בבית המשפט המחוזי באר שבע

תאריך הישיבה: כ"ב בתמוז התשע"ד (20.7.2014)

בשם המבקשת: עו"ד יעל שרף
בשם המשיב: עו"ד אורי דיגי

החלטה

בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בתשעים ימים נוספים.

1. כנגד המשיב, הוגש ביום 23.7.2013 כתב אישום המייחס לו עבירות של חטיפה לשם כליאה לפי סעיף 371 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), כליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק (2 עבירות), אינוס לפי סעיף 345(ב)(3) לחוק ולפי סעיף 345(ב)(4) לחוק (2 עבירות), מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(3) ו-345(ב)(4) לחוק (2 עבירות), תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק (3 עבירות), הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק (4 עבירות), איומים לפי סעיף 192 לחוק והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק.

פרטי כתב האישום נסקרו בהרחבה בהחלטה בערר שהגיש המשיב כנגד ההחלטה לעצרו עד תום ההליכים,

עמוד 1

ואפנה את הקורא להחלטה זו (בש"פ 6706/13 החלטת כב' השופטת ע' ארבל מיום 15.10.2013). השתלשלות העניינים בתיק הובאה בהחלטה הקודמת להארכת מעצרו של המשיב על פי סעיף 62 לחוק המעצרים (בש"פ 2616/14 החלטת השופט הנדל מיום 30.4.2014). משכך, אסקור בתמצית את עיקרי הדברים.

2. המשיב נשוי למתלוננת כעשר שנים ולהם שני ילדים, בשלוש השנים שקדמו לאירועים נושא כתב האישום התגוררה המתלוננת בבית הוריה, בנפרד מהמשיב. כתב האישום מגולל מסכת קשה של התעללות. לפי המפורט, המשיב חטף את המתלוננת מבית אחותה וכלאה בביתו למשך כשבוע, במהלכו הכה אותה בכל חלקי גופה, לרבות הכאה בראשה בחזקה באמצעות חפץ מברזל, מכות אגרופ לפניה ובעיטות, הכאה בכבל חשמלי, והוצאתה לאזור הררי, שם המשיך להכותה באמצעות הכבל החשמלי. במהלך השבוע, אנס המשיב את המתלוננת וביצע בה מעשי סדום, בעודה כפותה, כאשר באחת הפעמים אף בתה של המתלוננת ואחייניתה, שתיהן קטינות, נכחו בחדר וצפו במתרחש. לפי המתואר, המשיב איים על המתלוננת תוך שהוא אוזח בסכין, כי "ישחט אותה ויקבור אותה", ובפעם אחרת יצא העורר מהחדר בעוד המתלוננת כפותה ובוכה, ושב כשבידו אקדח או חפץ הנחזה לאקדח, הצמיד את האקדח למצחה של המתלוננת, איים עליה כי אם תזוז "אני אתן לך כדור בראש", והמשיך לאונסה. בנוסף, איים המשיב על אחייניתה כי ישרוף אותה ואת אמה אם תספר למישהו על הדברים שראתה. כתוצאה מהתקיפות המיניות החלה המתלוננת לדמם, ורק למחרת היום לקחה המשיב לבית חולים שם אובחנה כסובלת מקרע בפורניקס האחורי, מדימום וגינלי ומשפשופים בצוואר, ונזקקה לניתוח. לאחר הניתוח, בניגוד להמלצת הרופאים, שוחררה המתלוננת מבית החולים, בהתאם לדרישת המשיב, והוחזרה על ידיו אל ביתו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה המבקשת למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. ביום 12.9.2013, בהיעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה, נעתר בית המשפט (כב' השופט נ' אבו טהה) לבקשה. בהחלטה נקבע כי נוכח הכפייה והאכזריות של המעשים המיוחסים למשיב, ולאור עברו הפלילי הכולל הרשעה משנת 2010, בגין עבירות אלימות חמורות מאד כלפי בת זוגתו השניה, שבגינן נדון לעונש מאסר בפועל של שלוש שנים ומאסר על תנאי, וכן מאסר על תנאי נוסף העומד לחובתו, נשקפת מהמשיב מסוכנות, אשר לא ניתן לאיינה באמצעות חלופת מעצר. עוד נקבע כי קיים גם חשש לשיבוש מהלכי משפט.

4. ביום 31.10.2013 נדחה הערר שהגיש המשיב כנגד החלטה זו (בש"פ 6706/13). ביום 30.4.2013 הורה בית משפט זה על הארכת מעצרו של המשיב ב-81 ימים (בש"פ 2616/14). השופט הנדל עמד בהחלטתו על מסוכנותו הרבה של המשיב, ועל החשש הנשקף לשיבוש מהלכי משפט מצידו. עוד צוין כי לפחות חלק מהסיבות לדחיית הדיונים רובץ לפתחה של ההגנה, אם כי קצב התנהלות המשפט עד אותה עת יכול היה להיות מהיר יותר. מכל מקום, אין בכך כדי להטות את הכף, באשר הליך שמיעת ההוכחות החל ומתקדם בקצב ראוי.

5. מאז החלטת השופט הנדל התקיימו ששה דיוני הוכחות ופרשת התביעה הסתיימה. נקבע מועד דיון נוסף ליום 7.9.2014 הקבוע לפרשת ההגנה ולאחר מכן נקבע לוח זמנים מזורז להגשת סיכומי הצדדים ולשמיעת השלמת סיכומים בעל פה ביום 28.9.2014.

במקביל לאמור, התנהלו גם הליכים שעניינם קבלת חומר חקירה ובקשות למתן צווים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. נקבע כי הבקשה לגילוי חומר רפואי ותיק הרווחה, תידון בפני המותב

היושב בתיק העיקרי. ביום 26.6.2014 הגיש המבקש בקשה נוספת, להורות להעביר את דיסק צילומי המתלוננת למומחה מטעם ההגנה. טרם ניתנה החלטה בעניין.

6. עתה, משקרבה תקופת הארכת המעצר הראשונה לסיומה, מונחת בפניי בקשת המבקשת להאריך את מעצר המשיב ב-90 ימים נוספים. המשיב התנגד לבקשה וטען כי ייתכן כי גם ארכה זו לא תספיק להשלמת המשפט, וכי יהיה צורך בארכה נוספת, בעוד המשיב נאבק על חפותו כאשר הוא נמצא במעצר.

7. אומר בקצרה כי יש מקום להיעתר לבקשה. המשפט מתנהל כיום בקצב משביע רצון, וכפי שצוין לעיל, פרשת התביעה כבר הסתיימה. לא חל שינוי בעילות המעצר של מסוכנות, נוכח המעשים הקשים המיוחסים למשיב, ולא למותר להזכיר את עברו הפלילי של המשיב, הכולל תשע הרשעות קודמות בעבירות אלימות, איומים, סמים ורכוש, בגין ריצה מספר תקופות מאסר. לכך יש להוסיף כי כנגד המשיב עומדים שני מאסרים מותנים, מאסר מותנה בן 24 חודשים שלא יעבור כל עבירת אלימות, ומאסר מותנה בן שישה חודשים שלא יעבור כל עבירת איומים.

קיצורו של דבר שבאיזון האינטרסים בין חזקת החפות והזכות לחירות של המשיב מול מידת המסוכנות הנשקפת ממנו אם ישוחרר, נוטה הכף בבירור להארכת מעצרו של המשיב.

אשר על כן אני נעתר לבקשה ומורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים החל מיום 22.7.2014 ועד למתן פסק דין בתפ"ח 45268-07-13 בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע, לפי המוקדם ביניהם.

ניתנה היום, כ"ג בתמוז התשע"ד (21.7.2014).

שׁוֹפֵט